

ÇOCUK OYUNCAĞI

Volkan Topalak

- Bursa'da Ulucami'nin hemen yanında havuzlu büyükçe bir park vardır. Meşhur Koza Han, Orhan Camisi ve belediye de bu parkta bulunur. Yazın bunaltıcı sıcaklar bastırduğunda Bursa'da, bu parkta ıhlamurların ve çınarların gölgesinde soluklanmak iyi gelir insana. Geceleri pek kimseler uğramasa da gündüzleri epey kalabalıktır. Hele ihtiyarlar öğleyi Ulucami'de, ikindiye Orhan'da kılmadan ayrılmazlar buradan. Sabahtan burada olanları da vardır elbet. Caddede postanenin karşısına yanaşan otobüslerden Bursa'yı gezmeye gelenler inerler. Giderken ellerinde bir torba havlu götürürler Bursa hatırası.

Koza Han'ın hemen yanında, tahta koltuklarda, altı yedi yaşlarında bir sarı çocuk annesiyle oturmaktadır. Üstü başı temizdir, yüzü sağlıklıdır. Annesi otuzlarında bir hanımdır. Sabahtan beri çarşıda girip çıkmadık dükkân bırakmamışlar ana oğul, canları bitmiş yığılmışlardır şuracığa fakat dikkatlice bakınca yüzü somurtkandır çocuğun handiyse ağlamaklı. Annesi yelpazeyi bir oğluna tutuyor bir kendisine. Hava sıcak, vakit öğleye yaklaşmaktadır. Birazdan dedeler, birer ikişer camilerin yolunu tutacaktır.

Annesi dikiş dikerdi evde. Masa örtüleri, perdeler, yatak örtüleri. Bazen çok sipariş alırdı, sonra böyle çarşıda dükkân dükkân gezerler kumaş ararlardı. Bugün de o günlerden biriydi. Seviyordu annesiyle çarşıda gezmeyi, çok yorulurdu ama cantıkçıya gidince unutturdu hepsini. Kıymalı, kuşbaşı, yumuşacık cantıklar yapardı çarşıdaki fırın; garson abi bir de gazoz açardı pısst diye. İşte bugün de gideceklerdi, hâlbuki gülmesi lazımdı yüzünün.

Derdi başkaydı çocuğun. Ne cantık düşünüyordu ne gazoz. Son girdikleri kumaşçının yanında bir oyuncakçı vardı. Oyuncakçı-

nın vitrininde bir tren ama nasıl da güzel bir tren. Üç tane kırmızı lacivert vagonu, istasyon binası, rayları, siyah lokomotifiyle tastamam bir tren işte. Zaten çok oyuncuğu da yoktu, alır diye ümit etmişti annesi. Tutturamazdı hiçbir şeyi de çok istemişti bu treni. Pahalıymış, alamazmış, borç varmış, kira varmış, paraları yokmuş. Bunları sıralayıvermişti çekiştire çekiştire elinden.

Babasıyla geçenlerde bir film izlemişti. Trenler vardı filmde; karlar altında soğuk bir ülkede geçiyordu film. İçi ısınmıştı izlerken. Oyuncakçıda gördüğü de aynı filmdeki gibi bir trendi. Ah onun olsaydı ne oyunlar kurardı ne hayallere dalar. Dağlardan, ormanlardan, ovalardan geçirecekti trenini. Belki bahçede oynardı, tüneller de kazardı üstelik ama olmaz, ya pislenirse ya da bozulursa. Şu tren onun olsa öteki tüm oyuncaklarını komşunun oğlu Mehmet'e seve seve verirdi doğrusu. Ah bir onun olsa.

- Acıktın mı kuzum?
- Acıkmadım.
- Haydi, gel gidelim cantıkçıya, orada acıkırsın.
- Cantık yemeyeyim ben bugün. O zaman olur treni alacak paramız.
- Ay tren de tren. Dünyanın parası kuzum nasıl alalım onu? Hem baban çok kızar, vallahi de billahi de kızar. Adamcağız sabahlara kadar çalışıyor. Bak kiranın günü geldi, şu örtüleri yapmazsam koyar kapının önüne ev sahibi.
- Bankaya niye verdin o zaman paramızı?
- Güzel oğlum benim, paşa oğlum, o parayı biriktiriyoruz. Ev almak için, az daha koyduk mu üstüne kurtulacağız inşallah kira köşelerinden. Allah'ım sen büyüksün ya Rabb'im. Sakın bak, Safiye Hanım'ın yanında deme bankaya gittik diye, bunlarda para var der, zam yapıverir kiraya. Her şey konuşulmaz başkasının yanında, e mi kuzum? Ah aziz Allah, şefaata ya Resulullah.

Ulucami'nin emektar müezzini İbrahim Efendi, tok sesiyle ağır ağır öğle ezanını okumaya başladı. Ağaçlardaki kuşlar sestten irkilip şöyle bir havalandılar, sonra tekrar yerlerine döndüler. Çay ocağının çırağı, boş bardaklarla dolu askıyı sallaya sallaya dükkâna dönüyordu. Ustası öğleden sonra bir izin verse soluğu sinemada alacaktı ama nerede, vermezdi. Uludağ'ın üstünde bulutlar birikiyordu top top. Bakacak sislerin ardına saklanmıştı. Belki yağmur indiriyordu bile Sarıalan'a, Kadiyayla'ya. Serince bir rüzgâr esiyordu yamaçlardan şehre hafif hafif.

Kırmızı tuğlalı belediye binasıyla Tayyare'nin arasındaki cadde yokuştur. Doğruca çarşılar doğru inerken kahve kokar kavruk kavruk. Cadde kalabalık; aşağı inenler, yukarı çıkanlar; herkeste bir acele, bir telaş. Anne, sıkı

sıkı tutmuştu sarı oğlunun elinden. Öteki elinde irice bir paket, oğlanın elinde de bir çıkın yürüyorlardı. Yol arnavut kaldırımı, yürümek çetin iş yere kapaklanmadan, uydurmaya çalışıyor oğlan adımlarını annesine. Köylü pazarını böylece geçtiler. Anne yüreği işte dayanamadı oğlunun mahzunluğuna.

- Yemeğimizi yiyelim, sana dondurma da alırım, hem de üç top.
- Trenim olsaydı oynardım şimdi eve gidince. İstemiyor canım ne canlık ne dondurma.
- Acıkmadın mı?
- Cık. Acıkmadım.
- Çok mu sevdiğin o treni?
- Çok...
- Annecim seneye, bu zamanlar almış oluruz evimizi inşallah. Hele bir kurtulalım şu kiracılıktan. Hem borcumuz da kalmayacak. O zaman istediğin tren olsun kuzum benim. En güzelinden almam mı ben oğlum? Bir senecik sabret kuzum.
- Söz mü?
- Söz tabi, anne sözü!
- Yaşasın!

Oğlanın gözleri ışıldadı. Havalara uçtu sevincinden. Sarıldı, öptü annesini. Bir sene neydi ki gelip geçirdi. Hem ne iyi, hemen alsa eskirdi seneye kadar; şimdi bir sene düşleyecekti kuracağı oyunları, daha güzel. Gidip bir daha bakmalıydı trene, iyice bir öğrenmeliydi sağını solunu ama ya satılırsa treni! Bunu hiç düşünmemişti işte. Oyuncakçıya söylese bekler miydi bir sene? Beklemezdi ki. Biraz canı sıkıldı ya olsundu, elbet buna benzer bir tren daha bulunurdu. Belki de daha güzeli bile olurdu.

Umut kadar büyük nimet var mı şu dünyada? Çocuk gülümsüyordu koskocaman. O an bütün Bursa şehri bir çocuk yüzü olup gülümsedi. Hacıvat gülümsedi, Karagöz gülümsedi. Ağaclar rüzgârla hışır hışır edip alkış tuttular. O gün öğleden sonra kimsenin yüzü asılmadı, herkes herkese gülümsedi Bursa'da. Çaycı İsmail bile izin verdi çırağına.

Camilerden çıkanlar ikindiye beklemek için sıralanmışlardı parktaki koltuklara. Kolonyacının köşesinden uzun çarşıya döndü gitti ellerinde paketlerle bir anne ve oğlu. Çocuk hoptaya zıplaya sallıyordu çıkınını, bir eli annesinde. Çocuğun yüzü ışıldıyordu mutluluktan. Çocuk acıkmıştı, yemek yemeye gidiyorlardı.

Şimdi bir kıymalı cantık, yanına gazoz, iyi giderdi doğrusu.